

Bruksela, dnia 8.10.2015 r.
COM(2015) 505 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2013
(streszczenie)

{SWD(2015) 194 final}
{SWD(2015) 195 final}

**SPRAWOZDANIE Z DZIAŁAŃ PODJĘTYCH W NASTĘPSTWIE WNIOSKÓW ZŁOŻONYCH PRZEZ
PARLAMENT EUROPEJSKI W JEGO REZOLUCJACH W SPRAWIE ABSOLUTORIUM I RADĘ W JEJ
ZALECENIU W SPRAWIE ABSOLUTORIUM ZA ROK BUDŻETOWY 2013**

UWAGI WSTĘPNE

Niniejszy dokument stanowi sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego (PE) i Rady z działań podjętych w następstwie rezolucji¹ Parlamentu w sprawie absolutorium i zalecenia Rady w sprawie absolutorium² za rok budżetowy 2013, zgodnie z art. 319 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 166 rozporządzenia finansowego (RF) i art. 119 ust. 5 rozporządzenia finansowego dotyczącego 9. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) i art. 144 rozporządzenia finansowego dotyczącego 10. EFR.

Jest to pierwsze sprawozdanie przedstawione przez Komisję, która rozpoczęła urzędowanie w dniu 1 listopada 2014 r. Nowa Komisja dąży do realizacji bardziej ukierunkowanego programu zgodnego z priorytetami polityki określonymi przez przewodniczącego Jeana-Claude'a Junckera i przywiązuje szczególną wagę do zasady należytego zarządzania finansami.

Komisja dokładnie zbadała obawy wyrażone przez PE i Radę w absolutorium z wykonania budżetu za rok 2013.

W absolutorium PE z wykonania budżetu ogólnego podkreślono szereg kwestii takich jak niezbędne usprawnienia w zakresie zarządzania dzielonego, uproszczenia i wyników, jak również inne określone punkty. Wnioski te dokładnie omówiono podczas procedury udzielania absolutorium zwłaszcza ze sprawozdawcą i członkami Komisji Kontroli Budżetowej (CONT). W piśmie wiceprzewodniczącej Georgijewej³ przedstawiono dowody formalnego zaangażowania Komisji w pełną i terminową realizację szeregu działań i środków związanych z kwestiami wskazanymi w tych zobowiązaniach.

W zaleceniu Rady również poruszono ważne kwestie związane z koniecznością usprawnień w zakresie zarządzania dzielonego, uproszczenia i wyników.

W niniejszym komunikacie uwzględniono to zobowiązanie, aktualizując w miarę potrzeby sytuację o dalsze działania, które zostały podjęte. Komunikatowi towarzyszą dwa dokumenty robocze służb Komisji zawierające odpowiedzi na 319 wniosków związanych z udzieleniem absolutorium złożonych przez PE i 75 wniosków złożonych przez Radę.

Komisja zgadza się na rozpoczęcie nowych działań w zakresie 139 wniosków (115 z PE i 24 z Rady). Jest zdania, że w przypadku 218 wniosków (168 z PE i 50 z Rady), wymagane działania zostały już podjęte lub są w toku, chociaż w niektórych przypadkach wyniki będą musiały zostać poddane ocenie. Natomiast z przyczyn związanych z obowiązującymi ramami prawnymi i budżetowymi lub swoją rolą instytucjonalną bądź prerogatywami Komisja nie

¹ Absolutorium z wykonania budżetu ogólnego za rok 2013, sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji, absolutorium z wykonania budżetu EFR, absolutorium z wykonania budżetu agencji. Dokumenty referencyjne odpowiednio P8_TA-PROV(2015)0118, P8_TA-PROV(2015)0119, P8_TA-PROV(2015)0120 i P8_TA-PROV(2015)0130 dostępne są na następującej stronie internetowej:
<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+20150429+TOC+DOC+XML+V0//PL>

² Dokumenty referencyjne 5303/15 ADD 1, 5303//1/15 REV 1, 5304/15, 5305/15, 5305/15 ADD1, 5306/15, 5306/15 ADD 1, 5549/15 opublikowano na stronie internetowej:
<http://www.europarl.europa.eu/committees/en/cont/discharge-2013.html>

³ Ares(2015) 971353, 4.3.2015.

może przyjąć 37 wniosków (36 z PE⁴ i 1⁵ z Rady). Szczegółowe uzasadnienie przedstawiono w dwóch załączonych dokumentach roboczych służb Komisji.

1. USPRAWNIENIA W ZAKRESIE ZARZĄDZANIA DZIELONEGO

1.1. Zastrzeżenia do „poświadczenia wiarygodności” dyrektorów generalnych dotyczącego rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, polityki regionalnej oraz zatrudnienia i spraw socjalnych (pkt 1–4)

Komisja uważa, że zastrzeżenia potwierdzają prawidłowe funkcjonowanie procedur kontrolnych wdrożonych w Komisji i państwach członkowskich. Liczba zastrzeżeń w rocznych sprawozdaniach z działalności [21 w 2013 r.] wynika z ulepszonego i bardziej ukierunkowanego podejścia Komisji, między innymi dzięki kontynuowaniu ścisłej polityki wstrzymywania i zawieszania płatności, a nie jest spowodowana pogorszeniem systemów kontroli lub brakiem odpowiedzialności. Zastrzeżenia są zasadniczo związane z planami działania ściśle nadzorowanymi przez Komisję.

Fakt, że Komisja w systematyczny sposób wykrywa nieprawidłowości i ryzyko, podejmuje działania i przedstawia sprawozdania z osiągniętych postępów, umożliwia PE stałe monitorowanie sytuacji i zmiany jakości zarządzania finansami.

Środki prewencyjne, środki służące wykrywaniu i środki naprawcze wdrożone przez Komisję na podstawie wieloletnich systemów nadzoru i kontroli dają wystarczającą pewność, że budżet UE jest odpowiednio chroniony przed wydatkami ponoszonymi z naruszeniem prawa i ryzykiem wynikającym z nieprawidłowości w systemach zarządzania i kontroli państw członkowskich.

1.2. Łańcuch jednolitej kontroli oraz odpowiedzialność Komisji i państw członkowskich (pkt 44, 47)

Komisja pracuje nad skutecznym „łańcuchem jednolitej kontroli”, który jest motywem przewodnim znacznej części rezolucji.

W tym kontekście głównymi źródłami pewności Komisji, że środki zostały wykorzystane zgodnie z ramami prawnymi i zasadami należytego zarządzania finansami, są wyniki jej własnych działań kontrolnych, audyty przeprowadzone przez Trybunał Obrachunkowy oraz sprawozdania dostarczone przez OLAF, a także informacje przedstawiane przez organy krajowe, w szczególności opinie pokontrolne i statystyki z kontroli dotyczących poziomów błędów przekazywane w ramach rocznych sprawozdań audytowych i krajowych audytów systemów przeprowadzanych w trakcie całego roku.

Jednym z głównych aspektów jednolitej kontroli jest deklaracja zarządcza, która wprowadza zwiększony obowiązek składania sprawozdań przez państwa członkowskie, podpisana przez dyrektorów/szefów agencji lub organów. Do deklaracji tej będzie załączane sprawozdanie zawierające streszczenie wyników wszystkich przeprowadzonych kontroli i audytów, jak również podjętych lub planowanych działań naprawczych. Wydanie deklaracji krajowej (art. 59 ust. 1 RF) może stanowić kolejny ważny element jednolitej kontroli.

⁴ Zob. pkt 2, 10, 12, 26-27, 34-35, 40, 44-45, 58, 91, 94, 103, 110, 137-138, 141, 143-144, 148, 152, 156, 169, 218, 222, 224, 268-269, 271, 282-283, 290, 294-295, 297 dokumentu roboczego służb Komisji w sprawie rezolucji PE

⁵ Zob. pkt 50 dokumentu roboczego służb Komisji dotyczącego zalecenia Rady;

W odniesieniu do wniosku o przedłożenie zalecenia w sprawie promowania wykorzystania takich deklaracji krajowych Komisja, mimo iż zgadza się z zaleceniami międzyinstytucjonalnej grupy roboczej⁶, pragnie podkreślić, że inne działania stanowią odpowiedniejszy sposób promowania ich wykorzystania, na przykład zawieranie informacji w dokumentach publicznych takich jak roczne sprawozdania z działalności Komisji, gromadzenie najlepszych praktyk, sesje informacyjne odbywające się na odpowiednich forach lub promowanie deklaracji krajowych wśród ministrów finansów, parlamentów narodowych i Najwyższych Organów Kontroli.

Jeżeli chodzi o wniosek PE dotyczący publikowania deklaracji krajowych, rocznych podsumowań i deklaracji zarządczych, Komisja podkreśla, że nie ma prawa publikować takich dokumentów.

1.3. Wiarygodność informacji przedstawianych przez państwa członkowskie (pkt 24–25, 49–50)

Komisja jest zdania, że wiarygodności rocznych sprawozdań z działalności nie podważa brak wiarygodności niektórych kontroli pierwszego szczebla przeprowadzonych przez państwa członkowskie. Co więcej, Komisja uzyskała dobry przegląd sytuacji i buduje swoją pewność na niezawodnym i solidnym procesie obejmującym kilka poziomów kontroli:

- kontrole pierwszego szczebla polegają na weryfikacji wszystkich wydatków, zanim zostaną one zadeklarowane Komisji;
- kontrola drugiego szczebla przeprowadzana przez instytucję certyfikującą (księgowego) przed przedłożeniem sprawozdań finansowych Komisji;
- trzeci poziom kontroli obejmujący kontrole projektów i obowiązujących procedur;
- oraz własne kontrole Komisji ukierunkowane na krajowe organy zajmujące się realizacją i kontrolą albo bezpośrednio na projekty, które są oparte na ocenie 15 kluczowych wymogów.

Aby uzyskać pewność, Komisja uwzględnia wyniki działań prowadzonych na tych wszystkich poziomach kontroli, a także wyniki działań audytowych Trybunału Obrachunkowego i dochodzeń OLAF-u.

Kontrole są ponadto rozłożone w czasie, a niektóre z nich odbywają się po poświadczeniu wydatków Komisji. W szczególności końcowa ocena ryzyka rezydualnego i w związku z tym ocena skuteczności wdrożenia będzie przeprowadzana w momencie zakończenia programu.

Komisja uważa, że informacje przedstawione w rocznych sprawozdaniach z działalności, sprawozdaniu podsumującym, w komunikacie w sprawie ochrony budżetu UE i w rocznych sprawozdaniach finansowych stanowią odpowiednią podstawę do oceny możliwości podejmowania działań naprawczych w ramach wdrożonych systemów.

Przyjęcie ostrożnego podejścia w komunikacie w sprawie ochrony budżetu UE⁷ nie powinno być rozumiane jako sugestia, że państwa członkowskie umieszczały w swoich sprawozdaniach niewiarygodne informacje. Komentarz Komisji odnosi się do praktyki niektórych instytucji certyfikujących polegającej na zgłaszaniu jako korekty finansowej liczby, która obejmuje korektę finansową dokonaną przez państwo członkowskie i Komisję. W związku z tym Komisja systematycznie odejmuje od liczb zgłoszonych przez państwa członkowskie kwotę równą korektom dokonany przez Komisję w celu uniknięcia ryzyka podwójnego liczenia.

⁶ COM(2014) 688 final.

⁷ COM(2014) 618 final.

DG REGIO i DG EMPL podejmują środki mające na celu zapewnienie wiarygodności informacji zgłaszanych przez państwo członkowskie dotyczących korekt finansowych. Środki te obejmują:

- przeprowadzanie rocznej oceny ryzyka dotyczącej danych zgłoszonych przez państwo członkowskie,
- kontaktowanie się z instytucjami certyfikującymi w celu wyjaśnienia zgłoszonych danych w przypadku wykrycia niespójności,
- przeprowadzanie kontroli na miejscu w celu sprawdzenia systemu rachunkowości instytucji certyfikujących i wiarygodności zgłoszonych danych dotyczących korekt finansowych na podstawie wyników oceny ryzyka; w 2014 r. zwiększono zasięg takich kontroli w celu uzyskania dodatkowej pewności.

W odniesieniu do wniosku o wdrożenie procedur pozwalających powiązać środki naprawcze z pierwotnym rokiem, w którym dokonano płatności, Komisja wskazuje, że w okresie programowania 2007–2013 to przede wszystkim na państwach członkowskich spoczywała odpowiedzialność za wprowadzenie należytych procedur w celu potwierdzenia wiarygodnych informacji na temat ram czasowych, pochodzenia oraz charakteru działań naprawczych.

Komisja zawsze twierdziła, że powiązanie korekt z pierwotnym rokiem, w którym dokonano płatności, nie jest wykonalne.

Jeżeli Komisji uzna, na podstawie własnych ocen i analiz, że dane otrzymane od państwa członkowskiego są nieprawidłowe, zostanie to wyraźnie zaznaczone w odpowiednim rocznym sprawozdaniu z działalności jej służb.

W odniesieniu do wniosku, aby dyrektorzy generalni przedstawiali w swoich rocznych sprawozdaniach z działalności poziomy błąd podawane przez państwa członkowskie oraz korekty dokonane przez Komisję, Komisja przypomina, że informacje takie są obecnie przedstawiane przez dyrekcje generalne w odniesieniu do wszystkich programów operacyjnych, których dotyczyły zastrzeżenia. Od 2014 r. działanie to rozszerzono na wszystkie programy operacyjne na zasadzie *ad hoc*.

1.4. Sprawozdanie podsumowujące i roczne sprawozdanie z działalności (pkt 26–27, 217–218)

W odniesieniu do wniosku PE Komisja doprecyzowała metodę obliczania kwoty obciążonej ryzykiem w sprawozdaniu podsumowującym z 2014 r.⁸, przedstawiając również szacunkowy wpływ działań naprawczych.

W odniesieniu do wniosku o wydanie w sprawozdaniu podsumowującym właściwego „poświadczenia wiarygodności” Komisja podkreśla, że zgodnie z potrzebą wzmocnienia kontroli finansowej jako jednego z kluczowych priorytetów jej reformy administracyjnej i działań wzmacniających podejmowanych od 2000 r., w ramach zarządzania (w szczególności art. 66 ust. 9 RF) nadano dyrektorom generalnym pełne uprawnienia, czyniąc ich osobiście odpowiedzialnymi za zarządzanie finansami. W związku z tym odpowiedzialność za zarządzanie przyjęta przez dyrektorów generalnych zapewnia niezbędną ciągłość i stabilność struktury odpowiedzialności.

Komisja przypomina, że na podstawie art. 317 TFUE odpowiedzialność polityczną ponosi kolegium, przyjmując co roku sprawozdanie podsumowujące, które stanowi streszczenie rocznych sprawozdań z działalności za poprzedni rok (art. 66 ust. 9 RF). Komisja jest zdania, że połączenie rocznych sprawozdań z działalności i sprawozdania podsumowującego

⁸ COM(2015) 279 final.

zapewnia realizację celów odpowiedzialności wewnętrznej i zewnętrznej.

Jeżeli chodzi o wniosek PE o wyjaśnienia dotyczące standardowych instrukcji dotyczących rocznych sprawozdań z działalności (możliwa opinia negatywna, mechanizm sankcji), Komisja podkreśla, że istniejące instrukcje umożliwiają delegowanym urzędnikom zatwierdzającym stwierdzenie braku wystarczającej pewności, że wdrożone procedury kontrolne zapewniają konieczne gwarancje w zakresie legalności i prawidłowości operacji leżących u podstaw rachunków.

W odniesieniu do mechanizmu sankcji zarówno w RF, jak i regulaminie pracowniczym przewiduje się obecnie, że delegowany urzędnik zatwierdzający podlega postępowaniom dyscyplinarnym i odpowiedzialności finansowej w przypadku nielegalnej działalności, oszustwa lub korupcji.

2. UPROSZCZENIE

Ramy prawne na lata 2014–2020 stanowią podstawę do dalszego uproszczenia dzięki wprowadzeniu środków, takich jak: zmniejszenie liczby programów, dostosowanie przepisów dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz innych instrumentów UE, wzmocnienie opcji kosztów uproszczonych czy wprowadzenie wspólnych planów działania oraz zmniejszenie obciążenia audytami zgodnie z zasadą proporcjonalności.

W odniesieniu do rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich nowe ramy prawne obejmują takie elementy uproszczenia jak system dla małych gospodarstw lub koszty standardowe oraz płatności ryczałtowe w odniesieniu do rozwoju obszarów wiejskich. Ponieważ jednak wiele z tych elementów ma charakter dobrowolny dla państw członkowskich, ich faktyczny wpływ zależy od krajowych decyzji w zakresie wdrażania. Ponadto niektóre z elementów wprowadzone przez współprawodawców w trakcie procedury ustawodawczej dodatkowo zwiększyły stopień skomplikowania wstępnych wniosków Komisji. Komisja rozpoczęła również przegląd zgodności prawa krajowego z prawem unijnym w zakresie uproszczenia, którego wyniki zostaną wkrótce przekazane właściwym zainteresowanym stronom.

Jeżeli chodzi o politykę spójności, państwom członkowskim zaproponowano szeroki zakres możliwości uproszczenia, z którego muszą teraz skorzystać, unikając „nadmiernie rygorystycznego wdrażania”. Z tego samego względu przepisy dotyczące zamówień publicznych i pomocy państwa również zostały ostatnio uproszczone dzięki ulepszeniu prawodawstwa, co powinno przyczynić się do zmniejszenia liczby błędów po ich pełnym wejściu w życie. Komisja podjęła ponadto inicjatywę polityczną mającą na celu ustanowienie grupy ekspertów, która przeprowadzi niezależną ocenę dotyczącą wdrożenia uproszczeń przez państwa członkowskie i zidentyfikuje dalsze możliwości uproszczenia przepisów. W dniu 10 lipca 2015 r. Komisja przyjęła decyzję ustanawiającą grupę niezależnych ekspertów wysokiego szczebla ds. monitorowania uproszczenia dla beneficjentów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, której ustanowienie zapowiedziała komisarz do spraw polityki regionalnej Corina Creţu w dniu 9 czerwca 2015 r. Celem grupy jest ocena wdrożenia przez państwa członkowskie możliwości uproszczenia dostępu do funduszy i ich wykorzystania, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne dla beneficjentów.

Począwszy od 2016 r., wprowadzona zostanie elektroniczna administracja w zakresie polityki spójności. W ramach regulacyjnych na lata 2014–2020 zwiększono możliwość wykorzystania opcji kosztów uproszczonych i określono nowe uproszczone instrumenty takie jak wspólne plany działania, które są w pełni zdefiniowane pod względem produktów i wyników, które mają zostać osiągnięte i wdrożone za pośrednictwem opcji kosztów uproszczonych. Ponadto jeżeli chodzi o zatrudnienie, Komisja prowadzi w państwach członkowskich seminaria na temat uproszczenia. Do końca 2015 r. Komisja zamierza przedstawić PE i Radzie sprawozdanie z badania w zakresie uproszczenia dotyczące aktualnej sytuacji.

Opcje kosztów uproszczonych i harmonizacja przepisów dotyczących różnych funduszy zmniejszają obciążenie administracyjne dla beneficjentów i ryzyko popełnienia błędu. W związku z tym uproszczenie pomaga ukierunkować działania na osiągnięcie rezultatów projektów i programów.

Komisja będzie monitorowała wdrażanie elementów służących uproszczeniu w każdym obszarze polityki i do końca 2015 r. usprawni te odrębne inicjatywy dzięki zastosowaniu tablicy wyników w zakresie uproszczenia administracyjnego.

Komisja uwzględni wyniki tych działań w zakresie monitorowania i koordynacji w przeglądzie śródkresowym WRF (który ma się odbyć pod koniec 2016 r.) i w następnej rewizji RF.

3. WYNIKI (PKT 303–310)

Nowa generacja programów wydatkowania na potrzeby WRF 2014–2020 przyczyni się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, ponieważ jest ona w większym stopniu ukierunkowana na wyniki, jak szczegółowo opisano we wspomnianym wcześniej piśmie wiceprzewodniczącej Georgijewej.

W następstwie rezolucji PE z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie „zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej” (pkt 40)⁹ Komisja podjęła niezbędne kroki w celu ustanowienia w 2015 r. międzyinstytucjonalnej grupy roboczej ds. budżetowania zadaniowego.

Parlament Europejski żąda, aby plan zarządzania dyrektorów generalnych zawierał ograniczoną liczbę celów, które są następnie omawiane w ich rocznych sprawozdaniach z działalności. Komisja podkreśla, że roczne sprawozdania z działalności za 2013 r. zawierały informacje na temat postępów w realizacji celów pośrednich i długoterminowych określonych w planach zarządzania na 2013 r. i zawierały również streszczenie ocen i wyników przeprowadzonych audytów.

W rezolucji wzywa się do tego, aby następne sprawozdanie z oceny zawierało dwie analizy dotyczące wydajności, skuteczności i rezultatów osiągniętych pod względem wzrostu gospodarczego i zatrudnienia zarówno w związku z planem inwestycyjnym¹⁰, jak i w ramach planu na rzecz zwiększania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

W odniesieniu do pierwszej z nich oraz w następstwie porozumienia osiągniętego między PE a Radą (w dniu 5 czerwca 2015 r.) Komisja przedłoży: a) ocenę dotyczącą wykorzystania i funkcjonowania gwarancji UE wraz z opinią Trybunału Obrachunkowego oraz b) sprawozdanie zawierające niezależną ocenę dotyczącą stosowania rozporządzenia.

W odniesieniu do drugiej z nich Komisja wskazuje, że sprawozdanie z oceny dostarcza informacji na temat planu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia przyjętego przez Radę Europejską w czerwcu 2012 r., o ile działania zostały sfinansowane z budżetu UE.

Dwa kolejne wnioski dotyczą koordynacji wewnętrznej organizacji Komisji. W swoich nowych metodach pracy Komisja określa, w jaki sposób dopilnowuje, aby jej działania wchodziły w zakres kluczowych obszarów wytycznych dotyczących polityki we wszystkich służbach Komisji, i dąży do wypracowania kultury w większym stopniu ukierunkowanej na wyniki w odniesieniu do budżetu UE. Ponadto polityki UE są zarządzane i koordynowane przy uwzględnieniu przekrojowego charakteru działań dyrekcji generalnych.

W tym kontekście ustanowiono sieć komisarzy ukierunkowanych na budżet UE na potrzeby

⁹ Dostępne na stronie internetowej: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0319+0+DOC+XML+V0//PL>

¹⁰ COM (2015) 10 final.

rezultatów.

4. KWESTIE SZCZEGÓŁOWE

4.1 Konflikt interesów (pkt 56)

W odniesieniu do wniosku PE o przeanalizowanie obecnej sytuacji w zakresie prawodawstwa państw członkowskich w tej dziedzinie Komisja przypomina, że zasadniczo unikanie konfliktu interesów na poziomie krajowym wchodzi w zakres kompetencji państw członkowskich, również w przypadku gdy możliwy konflikt interesów dotyczy zarządzania funduszami pochodzącymi z budżetu Unii.

Jeżeli chodzi o wezwanie do przedstawienia zaleceń lub prawnie wiążących rozwiązań, Komisja przypomina, że istnieją już przepisy prawne¹¹ mające na celu unikanie konfliktu interesów przy wykonywaniu budżetu UE w ramach zarządzania dzielonego.

W szczególności jeżeli chodzi o przepisy RF, w gestii państwa członkowskiego leży podejmowanie niezbędnych środków w celu uniknięcia konfliktu interesów zarówno w zakresie działalności zarządczej, jak i kontrolnej.

Ponadto w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów przewiduje się, że program operacyjny zapewnia odpowiednie rozdzielanie funkcji, w przypadku gdy instytucja zarządzająca jest również beneficjentem.

Podobnie w przepisach w zakresie zamówień przewiduje się, że państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje zamawiające podejmowały odpowiednie środki w celu skutecznego zapobiegania, identyfikowania i rozwiązywania konfliktów interesów powstających w trakcie przeprowadzania postępowań o udzielenie zamówienia, tak aby uniknąć jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji i zapewnić równe traktowanie wszystkich podmiotów gospodarczych.

4.2. Zaliczki przedakcesyjne (pkt 215)

Jeżeli chodzi o rozliczenie dziewięciu transakcji odnoszących się do krajowych programów pomocy przedakcesyjnej, Komisja podkreśla, że w tym przypadku wystąpił czasowy błąd proceduralny w zakresie rachunkowości. Komisja konsekwentnie utrzymywała, że błąd ten nie ma wpływu ani na wiarygodność sprawozdań finansowych, ani na legalność i prawidłowość operacji.

Ponadto punkt, o którym mowa, tylko częściowo odzwierciedla wnioski wyciągnięte przez Trybunał Obrachunkowy i związane z nimi odpowiedzi Komisji zawarte w rocznym sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego z 2013 r.

Jeżeli chodzi o zgodność praktyki stosowanej przez DG ds. Rozszerzenia z art. 88 RF i art. 100 zasad stosowania tego rozporządzenia, Komisja podkreśla, że te przepisy odnoszą się konkretnie do poświadczania zasadności wydatków, co nie miało miejsca w przypadku żadnej z tych transakcji. Dlatego też Komisja nie zgadza się ze stwierdzeniem, że nie zachowano zgodności ze wspomnianym artykułem: na żadnym etapie państwo będące beneficjentem nie otrzymało żadnego powiadomienia dotyczącego tych transakcji i wskazującego na zatwierdzenie powiązanych wydatków przez Komisję.

Komisja zwraca uwagę, że tymczasowa procedura rozliczeń obowiązywała tylko dwa lata, a w trzecim roku została anulowana. Dyrekcja Generalna wprowadziła obecnie system w

¹¹ Art. 32 ust. 3 i art. 59 ust. 1 RF, art. 125 ust. 7 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, art. 24 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE w sprawie zamówień publicznych.

odniesieniu do odpowiednich państw będących beneficjentami, aby zapewnić pełną zgodność zapisów księgowych z RF.

4.3. MIĘDZYNARODOWA GRUPA DS. ZARZĄDZANIA (IMG) (PKT 234–235)

W rezolucji PE zwraca się o przedstawienie przyczyn ujawnienia sprawozdania końcowego OLAF-u na temat IMG, a także o podjęcie decyzji w sprawie statusu prawnego tej organizacji. W granicach obowiązku zachowania poufności Komisja poinformuje PE o wynikach swoich dochodzeń w sprawie okoliczności domniemanego nieuprawnionego ujawnienia.

Jeżeli chodzi o status prawny IMG, Komisja wyjaśniła już, że w świetle nowych danych faktycznych zawartych w sprawozdaniu końcowym OLAF-u nie podpisze ona kolejnych umów z IMG w ramach specjalnej procedury mającej zastosowanie do międzynarodowych organizacji, dopóki IMG nie wyjaśni swojego statusu.

Komisja pragnie przypomnieć, że RF i zasady stosowania tego rozporządzenia zapewniają jednoznaczne ramy prawne przyznawania dotacji bez zaproszenia do składania wniosków i udzielania zamówień publicznych w ramach procedury negocjacyjnej bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu (w ramach zarządzania bezpośredniego). W ramach prawnych określono konkretne sytuacje, w których można zastosować bezpośrednio udzielenie zamówienia, takie jak: pomoc humanitarna, ochrona ludności lub pomoc w ramach zarządzania kryzysowego, wypadki, sytuacje monopolu, ograny określone w akcie podstawowym przez prawodawcę lub konkretne działania, w przypadku których wymagany jest określony rodzaj beneficjenta głównie pod względem kompetencji technicznych, wysokiego poziomu specjalizacji lub specjalnych uprawnień administracyjnych. W przypadku zamówień zgodnie z art. 53 zasad stosowania (załącznik 3, tabele 11 i 12) w każdym rocznym sprawozdaniu z działalności podaje się liczbę procedur negocjacyjnych zastosowanych w trakcie jednego roku.

Należy jednak zauważyć, że nie istnieje żaden związek między tymi konkretnymi sytuacjami a statusem prawnym beneficjenta lub wykonawcy. W tych konkretnych przypadkach nie ma znaczenia fakt, czy podmiot jest organizacją międzynarodową: domniemanego przywileju, który podmiot mógłby osiągnąć dzięki zaklasyfikowaniu jako organizacja międzynarodowa, nie można osiągnąć w ramach zarządzania bezpośredniego, lecz raczej poprzez uzyskanie dostępu również do obecnego zarządzania pośredniego, a wcześniej – zarządzania wspólnego.

W rezolucji wzywa się również Komisję do poinformowania PE o dochodzeniu OLAF-u wszczętym w 2011 r. i przedstawienia PE listy wszystkich organizacji, przedsiębiorstw, innych organizacji lub osób, które otrzymały od Komisji zamówienia bez zaproszenia do składania ofert, wraz ze szczegółowym opisem ich statusu prawnego.

W odniesieniu do pierwszego wniosku Komisja regularnie informowała przewodniczącego i członków CONT. Komisja w szczególności przypomina, że w dniu 17 czerwca 2015 r. przewodniczący i członkowie CONT zostali poinformowani podczas posiedzenia odbywającego się przy zamkniętych drzwiach o głównym kierunku działań następczych podejmowanych przez Komisję po dochodzeniu OLAF-u w sprawie IMG. Komisja będzie odnosiła się do tych informacji.

W odniesieniu do drugiego wniosku Komisja jest zdania, że przedstawienie listy podmiotów, które otrzymały zamówienie publiczne udzielone w drodze procedury negocjacyjnej lub bezpośrednio przyznane dotacje, i powiązanie ich ze statusem prawnym podmiotów stanowiłoby nieproporcjonalne obciążenie pracą, ponieważ takie dane nie są łatwo dostępne w centralnych bazach danych. Ponadto przypadki bezpośredniego udzielenia zamówienia są

wyraźnie wymienione w rocznych sprawozdaniach z działalności, jak już wspomniano powyżej.

4.4. OLAF (PKT 280–287)

Wnioski Parlamentu w tej dziedzinie dotyczą głównie relacji między OLAF-em a jego Komitetem Nadzoru. Komisja może zapewnić PE, że są one należycie rozważane.

W szczególności jeżeli chodzi o niezależność Komitetu Nadzoru, zgodnie z rozporządzeniem nr 883/2013 OLAF podjął, w zakresie, w jakim było to możliwe, środki mające na celu zagwarantowanie niezależności funkcjonowania i autonomii finansowej Komitetu Nadzoru i jego budżetu. Komisja bada możliwość dalszych wzmocnień OLAF-u, zwłaszcza jego zasobów ludzkich i zarządzania budżetem, w obrębie istniejących ram prawnych. Parlament Europejski będzie informowany w odpowiednim czasie. Podobnie jeżeli chodzi o wniosek o konsultowanie się z Komitetem Nadzoru przed zmianą instrukcji dla pracowników dotyczących procedur dochodzeniowych oraz przed określeniem priorytetów polityki dochodzeniowej, OLAF skonsultował się już z Komitetem Nadzoru w sprawie jego wytycznych dla pracowników dotyczących procedur dochodzeniowych oraz określenia priorytetów polityki dochodzeniowej zgodnie z rozporządzeniem nr 883/2013 i ustaleniami roboczymi między OLAF-em a Komitetem Nadzoru i zobowiązał się do podejmowania takich działań również w przyszłości.

Jeżeli chodzi o realizację zaleceń Komitetu Nadzoru, Komisja może zapewnić PE, że wszystkie zalecenia Komitetu Nadzoru zostały dokładnie rozważone przez OLAF oraz że inwestuje się znaczne zasoby w realizację szeregu tych zaleceń. Rok 2014 był pierwszym rokiem, w którym Komitet Nadzoru przeprowadził monitorowanie zaleceń, które wydał w poprzednich latach. Obecnie trwają prace nad procedurą dotyczącą sposobu przeprowadzania takiego monitorowania w przyszłości. Zarówno OLAF, jak i Komitet Nadzoru współpracują w celu osiągnięcia dobrych wyników w tym względzie. Zgodność z prawem dochodzeń wszczętych przez OLAF w kontekście jego reorganizacji w dniu 1 lutego 2012 r. uwzględniono w sprawozdaniu Komitetu Nadzoru nr 3/2014 z dnia 20 stycznia 2015 r. OLAF przedstawił swoje uwagi na temat sprawozdania Komitetu Nadzoru w dniu 9 lutego 2015 r. i dołączono je do sprawozdania Komitetu Nadzoru przesłanego instytucjom w dniu 12 lutego 2015 r. OLAF uwzględnia statystyki dotyczące czasu trwania dochodzenia w swoich corocznych sprawozdaniach. Ponadto dyrektor generalny OLAF-u zwrócił się do Komitetu Nadzoru o wydanie wyczerpującej opinii na temat statystyk OLAF-u; Komitet Nadzoru włączył tę opinię do swojego programu prac na 2015 r.

* * *